

Den indbildte fascisme

Frankrig har oplevet en revolution! Det læser man i hvert fald i pressen – mere præcist i den del af den, der som Macron hylder EU som Europas redning og blev skræmt fra vid og sans af Brexit og af de nationalpopulistiske partiers fremgang i flere europæiske lande. Revolutionen startede med Emmanuel Macrons sejr i præsidentvalget og fuldbyrdedes med hans tilhængeres ”jordskredssejr” i det efterfølgende parlamentsvalg, hvor de gik fra 0 mandater til absolut flertal.

Men der har ikke været nogen revolution i Frankrig og heller ikke noget jordskred. Det var under en fjerdedel, der ønskede Macron som præsident, og når han blev valgt, skyldtes det alene dem, der ikke ønskede ham, men fremfor alt ville undgå le Pen.

Parlamentsvalget var om muligt endnu længere fra noget jordskred. Det var fortsat under en fjerdedel, der stemte på macronisterne, og deres mandater tog de især fra det socialistiske parti, som gik voldsomt tilbage, men overlevede undergangsspådommene. De konservative Republikanere gik også tilbage. Kommunisterne gik derimod frem, og det samme gjorde le Pens Nationalfront. Men valgets store vinder blev sofaen: Ikke mindre end 57 procent af vælgerne valgte at blive hjemme. Og det var især arbejderne og de unge – kommunisternes naturlige vælgere.

Hvad er de to franske valg udtryk for? I hvert fald ikke for, at franskmændene slutter op om EU og om Macron og hans ”revolution” – snarere for, at arbejderklassen har opgivet kampen. Og det har den ikke mindst, fordi kommunisterne, som skulle have vist vejen, udnævnte ”fascisten” le Pen til hovedfjende og opfordrede dem, der i første omgang havde stemt på Mélenchon, til i anden omgang at stemme på Macron. Det er en fejlanalyse; den ægte fascisme, som den i dag stikker hovedet frem i Ukraine og enkelte andre steder, er ikke EU-fjendsk, og den ønsker ikke et godt forhold til Rusland.

Den lighed, man mener at finde mellem fascismen og de nationalpopulistiske partier af i dag, er falsk. Fremmedfrygt er ikke racisme. Fascismen er terroristisk. Fascismen går storkapitalens ærinde samtidig med, at den i ord vender sig mod storkapitalen. Den er revolutionær i sin form, reaktionær i sit indhold. Intet af dette gælder nationalpopulisterne.

Macronismen derimod går storkapitalens – det vil i dag sige EU’s – ærinde; og den ser gerne sig selv som revolutionær. Når macronisterne taler om, at det er ”slut med højre og venstre”, ligner det fascismens folkefællesskab og korporative stat. Når Macron i ensom majestæt skrider op mod podiet i Louvres gård for at lade sig hylde, eller når han lader sin talsmand erklære, at hans tanker er for ”komplekse” til et pressemøde, er det samme form for selvviscenesættelse, som Hitler og Mussolini betjente sig af.

Der er større lighed mellem Macron og fascismen end mellem le Pen og fascismen.

I Danmark har vi ingen Macron. Men vi har en venstrefløj, der bruger kræfter på at bekæmpe den indbildte ”fascisme” – fordi vi forveksler den med noget, vi har prøvet før.